

FotoVideo, 2002. április

1985-ben az Ifjúsági Parkból a Petőfi Csarnokba költözött a magyar rockzene. A nyitó Karthágó koncerten, a mélynyomók mellkast próbáló hangsugarából egy kis pihenésre visszavonulva, megszólított egy fiatal srác, nyakában egy Chinonnal. Láttam az ott kiállított rockfotóimat, és érdeklődtem, hogy „működik” a koncertfotózás? Akkoriban, az induló Polifon rockújság rovatvezetőjeként, főfoglalkozású koncertjáró voltam, s a hasonló érdeklődés sok közös témát adott. Néhány évvel később, egy másik rockmagazin, a Polip szerkesztőjeként először közöltem Rigó Róbert fotóját Vikidál Gyuláról. Azóta több mint ötven újságban jelentek meg képei, és számos kiállításon kerültek falra fotói.

- 1985 májusában, szinte az egyik napról a másikra kezdtem tudatosan fotózni - emlékezik Róbert. - A Középület Építő Vállalatnál dolgoztam, ahol indult egy fotótanfolyam. Addig nem volt rá lehetőségem, s ezt megragadtam.

Az érdeklődés mindig megvolt benne, sőt az érzék is, mert majd megtudjuk, jó keze és szeme volt már gyerekkorában is. Ehhez társult a zenei vonzalma, amely odáig fajult, hogy beiratkozott Vörös István gitáriskolájába. A hangszerről nemsokára lemondott, de a zenekar lemezborítóit többnyire ő fotózta.

– 1984 szeptemberében vettem egy Zenitet, s a Budai Ifjúsági Parkban már fotóztam egy koncerten.

Pontosabban kattogtattam. A laborálásról meg semmit sem tudtam. A tanfolyamon végül egyedül maradtam, s a kör vezetője hívott, menjek a Csepeli Munkásotthon Fotóklubjába, amit ő vezet. A klub azóta is változatlanul működik. Ott tanultam meg a szakmát. Rengeteg fotót „gyártottam”, pénzt, időt, fáradságot nem kímélve. A rockfotózás jó iskola volt, ráadásul össze köthettem a kellemeset a hasznossal. A koncertműfaj a legjobb iskola az akciófotózáshoz, aki ott kezdi, azt nem nagyon érheti meglepetés.

– Nemcsak a mozgásra, hanem a formákra és a színekre is nagyon érzékeny vagy.

– Mindenre, ami a környezetemben van, így a részletekre is. A Polipban megjelent fotóm után bekopogtattam a Ludas Matyi szerkesztőségébe egy csomó képpel, ahol Föld S. Péter fantáziát látott az ötletemben, s elindult a Tücsök és bogár című rovat. Ez folytatódott később a Füles kitalálós rovatában. Ekkor már színesre is dolgoztam.

– Ezek szerint a groteszk, a humor sem idegen tőled

- A formák furcsaságait, komikumát igyekszem megragadni. Ezekre valóban nem mindenki figyel oda nagy rohanásban. Ha meglátok egy ilyen helyzetet, azonnal megállok és megörökítem.

Ezt én is tanúsíthatom, mert Robival még nem nagyon találkoztam úgy, hogy ne lógna a nyakában az elmaradhatatlan Chinon CE 4-es. (Első sajtófotóját már ilyen géppel csinálta s azóta többet is elhasznált ebből a típusból.) A téma tehát az utcán hever, csak meg kell látni, és meg kell örökíteni.

Róbert kettős életet él, mert a mai napig dolgozik tanult szerelő szakmájában, amit időnként művészi szintre is emel. Ráday Mihály csapatában részt vett a legszebb budapesti kapuk restaurálásában. Számos gyönyörű, újjávarázsolt bejárati ajtó dicséri keze munkáját városszerte. Alapos ember lévén, meg is örökítette a folyamatot. Egy évvel ezelőtt a Városvédők kiállítótermében be is mutatta a kapuk újjászületését.

- Élveztem, amit csináltam, nem munkának tekintettem, inkább alkotásnak. Örömet okozott, hogy adhatok valamit a városnak, ahol élek. Nem kellett nagyon sietnem, igyekeztem alaposan megcsinálni, de vállalom is a nevemmel, hogy ezeket én újíttam föl. Ebben az is szerepet játszott, hogy apám asztalos, és gyerekként magamba szívtam a fa szeretetét, illatát és megismertem a természetét.

Emellett ő is évtizede fotózza a főváros építészeti emlékeit.

– Jártam a szerkesztőségeket, házaltam hónom alatt fotóimmal, s nem fordult elő, hogy kidobtak volna. Ha most nem, majd a következő számban lehozzák. Aztán kaptam a megbízásokat is.

Aztán, ahogy az lenni szokott, beindult az üzlet, megkeresték különböző megbízásokkal, könyvillusztrációkat, CD-borítókat, modellalbumokat, reklámfotókat csinált. Őt is utolérte a fotósok rémálma: a fotója alá más nevét írták ki vagy nem tüntették föl (a szerkesztők hanyagságát egész gyűjteménye bizonyítja). Pedig a legtöbb kollégához hasonlóan ő is ügyel arra, hogy ne hagyja el a kezét olyan fotó, amire nincs ráírva a neve. De még így sem védhető ki az a helyzet, hogy valamelyik „páciense” adja a képet oda az újságnak, s erre hivatkozva a szerkesztők vonakodnak fizetni.

– Sok kolléga élesen megkülönbözteti a munkát és a „szórakozást”, a művészi fotózást. Te hogy vagy ezzel?

– Én nem dolgoztam belsőként lapnál, és soha nem kaptam csömört a munkától. A fotózás lassan életformává vált, de én minden feladatot élveztem, akár kaptam, akár én találtam ki. Munkáidat figyelve téged inkább az elmélyülés jellemez, és a részletek érdekelnek. A riport- és a protokollfotózást nem kedveled?

- Ezen a területen azt hiszem megbuknék, mert a kollégák sokkal korszerűbb gépekkel felszerelten, nem engedhetik meg maguknak a tévedést. Én pedig nem vagyok nyomulós fajta. Inkább nyugodt, magányos vadászként jellemezhetem magam. Ha meglátok valamit, leszálok a bringámról, megvizsgálom a témát, és ha úgy döntök, hogy kell nekem, akkor hazaviszem. Intenzíven gyűjtögetek, de nem kizárólag az archívumomnak, hanem azért, hogy megmutassam másoknak is. Ezért kezdtem el kiállítani. A visszajelzések pedig biztatást adnak. Ha már ajándékba kaptam ezt a lehetőséget az élettől, hogy fotózhatok, akkor ezt igyekszem másoknak is megmutatni. A zsákomban mindig van nálam - a gépemen kívül - egy kis album is a fotóimmal. Ezek helyettem is beszélnek, nem kell magyarázkodnom. Vizuális beállítottságú vagyok, korábban rajzolgattam. Általános iskolai tanáraink művészeti gimnáziumba irányítottak, de a közelünkben ilyen nem volt, így maradt a szakiskola. Grafikáim, karikatúráim közül is sok megjelent különböző újságokban. Ez a képességem a velem született, ez az édes gyermekem. Akárcsak gépet, vázlatfüzetet is hordok magamnál, ha valami megtetszik, csinállok egy néhány vonalas skiccet. A közeljövőben egy kiállításon bemutatkozom erről az oldalamról is. A fotózás egy oldalhajtás volt, ami megtetszett, és főággá, hivatássá vált.

– A fotóid többsége különleges formákat és színeket ábrázol. De a tárgyakon kívül a szép vonalak is megragadtak: aktokat is csináltál.

– Nem tartom magam aktfotósnak, de számos fotóm jelent meg, és aratott sikert. Ez csak egy fejezet volt a pályafutásom során.

– Gyermekkori élményeid visszaköszönnék képeidben. Úgy látom, ezek féltve őrzött kincseid.

– A Jászberény környéki Meggyespeleén, egy tanyán nőttem föl. Onnan jártam iskolába, minden reggel vonattal, a csühhössel. Az a világ azóta szinte eltűnt. A maradékát a nyolcvanas években még sikerült megörökítenem. Sietnem kellett, hogy a még szét nem rombolt tanyákat ott érjem.

A fotózás – ajándék (Rigó Róbert látványleletei elé)

Írta: Adminisztrátor

2010. április 15. csütörtök -

A szakmámat nem én választottam, ez jutott. Ez az egyetlen hely volt a szolnoki szakiskolában. Egyedül maradtam a nagyanyámmal, pénzt kellett keresni, pont. A Hűtőgépgyárban inaskodtam, aztán feljöttem Pestre, gitároztam, és letettem a rajzszenet meg az ecsetet. A gitárt pedig nemsokára fölváltotta a fényképezőgép. Azóta gyűjtöm a látványleleteimet.

Zétényi Zoltán

Rigó Róbert

1966-ban született Jászberényben. Iskoláit Jászboldogházán, Szolnokon és Budapesten végezte. 1985-ben kezdett fotografálni.

Fontosabb egyéni kiállításai:

1997- Violin Zenestúdió

1997-2002. EMKE Irodaház

1997-2000. Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár

1998 – Magyar Fotográfiai Egyesület

1999 - Suzuki Ház Galéria

2000 - Helikon Könyvesház

2001. Budapesti Városvédő Egyesület

Könyv illusztrációi

Földes László: Hobo Sapiens

Zoltán János: Rock Enciklopédia

Csorba Simon: A hogyan

Bognár Papp Irén: Ezer fokon